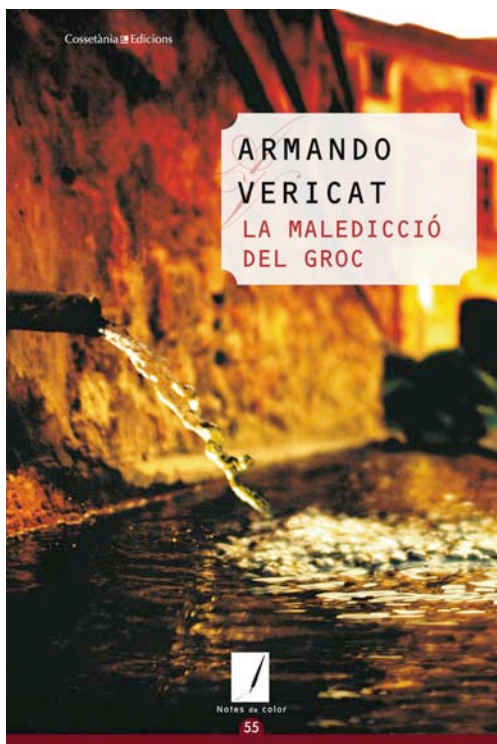

La maledicció del groc

d'Armando Vericat

Una novel·la que combina història i ficció a partir de l'antiga maledicció d'un guerriller carlí, el Groc del Forcall

Títol: La maledicció del groc

Autor: Armando Vericat

Col·lecció: Notes de color, 55

Pàgines: 192

Format: 15,5 x 23,3 cm

Preu: 13,90 euros

ISBN: 978-84-9034-111-7

Publicació: març de 2013

Un metge vinarossenc de principis del segle XX viatja al municipi de Benassal per a l'estudi de les seves afamades aigües, però un enigma procedent d'una antiga maledicció l'empeny a la utilització de mètodes poc científics en una aventura plena d'intriga.

Estiu de 1906: el metge vinarossenc Salvador Borràs viatja a Benassal per fer un estudi de les seves afamades aigües. Una vegada allí, però, altres assumptes acaparen la seua atenció: una desconeguda malura mata les noies jòvens de la població. Alguns ho atribueixen a una antiga maledicció llençada pel Groc del Forcall, guerriller carlí. Ell, home de ciència, s'entestarà a cercar una explicació lògica a l'enigma. Tanmateix, la investigació l'obligarà a emprar

mètodes poc científics... Intriga, amor, fantasia, aventures... Història i ficció conviuen en harmonia en les pàgines d'aquesta novel·la.

Armando Vericat va néixer a Traiguera el 1970. Premi de Narrativa el Gos i la Tortuga (1988), amb «Taure de cap a peus». Segon premi al XXIX Concurs literari de narrativa curta del Perelló, amb «Sangcollada». Ha publicat nombrosos articles a la revista *Traiguera*. Ha escrit el sàinet *La funció de Sant Vicent Ferrer* (conjuntament amb el Centre Cultural Traiguera), representat pel grup de teatre Los Ganxos (2011), i l'obra teatral *La misteriosa desaparició del farmacèutic Matons* (inèdita). La seua primera novel·la, *La vall del Miracle* (Cossetània 2010), fou guardonada amb el XXVII Premi de Narrativa Ribera d'Ebre. Ara ens presenta *La maledicció de Groc*.

Extracte del llibre

“[...]—No hi ha res a fer —digué secament el sabater—. No, no... No cal que feu aquesta cara d'estranyesa, senyors; a mi m'agrada dir les coses pel seu nom. Vostès no hi poden fer res. No hi ha metge al món que pugui salvar la meua neboda.

—I qui ho pot fer? —preguntà Salvador.

—No ho sé. Si ho sabés, us penseu que estaria aquí assegut? No, senyor, no, ja hauria anat a buscar-lo encara que fóra a l'altra banda d'oceà. Me l'estimo molt, aquesta noia. Per a mi sempre ha estat com la filla que mai no he tingut —una llàgrima sentida regalimà per la rugosa faç del sabater—. És la maledicció..., no té remei.

Salvador volgué conèixer la història, però Capella no es mostrà disposat a parlar.

—Ja us ho explicaré un altre dia, que ara no en tinc gaires ganes —va dir totalment abatut. Aquell enigma començava a despertar la curiositat de Borràs. Al carrer va preguntar al doctor Beltran:

—Què en sabeu, d'aquesta llegenda?

—Ben poca cosa, Salvador; jo no he fet mai cas de totes aquestes supersticions de poble.

Així es va quedar la cosa, i els dos metges es van acomiadar, amb la promesa d'estar en estret contacte, a veure si entre els dos podien traure alguna cosa en clar de tot allò. Salvador Borràs partí en direcció al mas de la Foia. Entre unes coses i les altres s'havia fet més de mitja vesprada i encara li quedaven tres quarts d'hora bons de caminada per tal de fer-hi cap, ja que feia intenció de desviar-se, ni que fóra a fer una ullada, a la font d'en Segures. Potser se li faria de nit i tot.[...]